

Herken je dat, dat je zo'n intense genegenheid voelt voor een *plek*? Voor een gebied?

Home is where the heart is - natuurlijk, ik voel me thuis waar mijn geliefden zijn. Maar het gevoel van thuiskomen is geweldig wanneer ik weer in het bos ben. In het gebied waar ik ben opgegroeid, daar ligt mijn hart. Ik raak haast in vervoering als ik bedenk wat deze plek voor mij betekent. De rijke geschiedenis van het landschap brengt me in romantische sferen. Ook al ken ik delen van het gebied best goed, de flora en fauna overweldigen me nog steeds en steeds opnieuw. Ik voel me meer en meer verbonden met wat voor mij als kind vanzelfsprekend was. Tot in het diepst van mijn vezels voel ik: ik houd van Kroondomein Het Loo.

Gesprek

Ik blijf het een wonderlijk iets vinden, een gesprek. De woorden die twee zielen een moment verenigen. Is dat geen bijzonder geschenk?

Het is een bizar idee dat er op dit moment miljoenen gesprekken gevoerd worden. En dat enkele woorden een verschil kunnen maken, ook als het gaat om belangrijke beslissingen. Overal om ons heen zien en horen we gesprekken. Maar weten we nog hoe het moet?

Als ik eerlijk ben - ik vind het maar moeilijk. Dat ligt deels in mezelf, vast en zeker - maar volgens mij speelt de beeldcultuur een grote rol in mijn idee over het voeren van gesprekken. Er wordt letterlijk in mijn beeldvorming geknipt. Menig gesprek dat ons voorgeschoteld wordt, vindt plaats volgens een script. Gesprekken in tv-programma's lijken heel vloeiend te gaan. Of juist extreem ongemakkelijk. Deze beeldvorming schept in mij een verwachting van hoe het dialoog zou moeten of kunnen gaan, maar het is verre van realistisch.

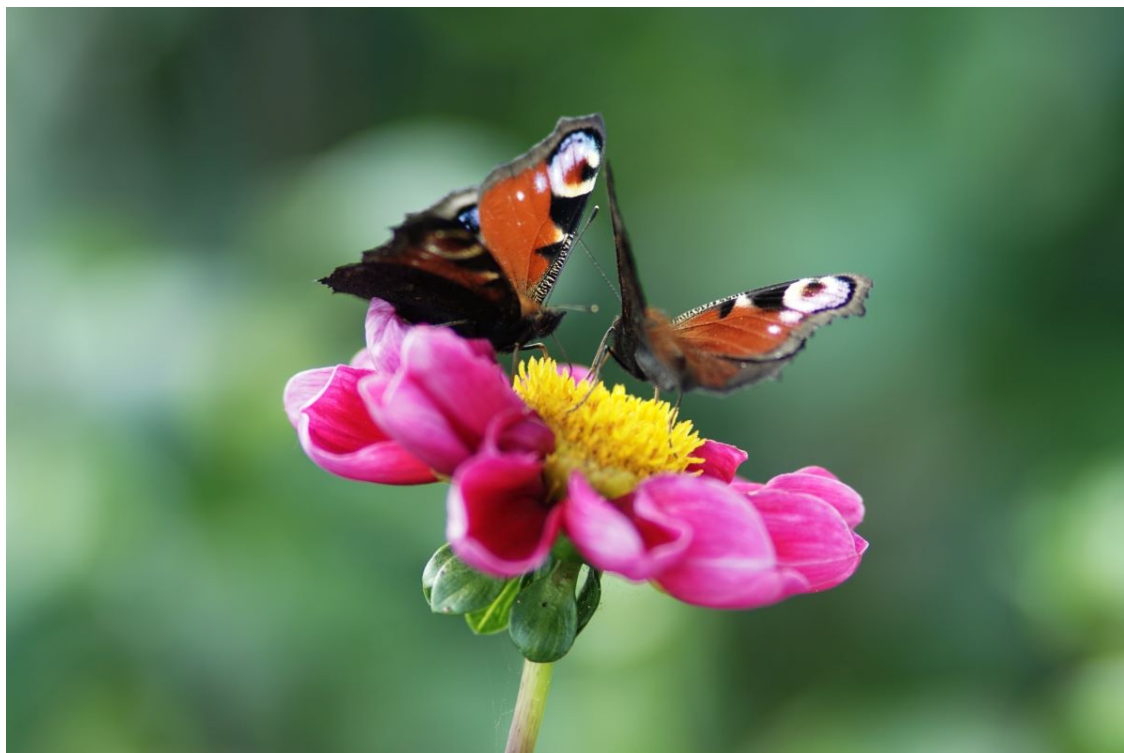
"Mijn geest verrijken in het spreken met u."

Toen ik 'gesprek' had ingetikt op etymologiebank.nl trof mij deze zin tussen de resultaten: *mijn geest verrijken in het spreken met u*. Dat. De echte waarde van gesprekken zit in luisteren naar de ander. Als ik alleen mijn eigen boodschap wil overbrengen, zullen we nooit tot elkaar komen. Hoe goed we elkaar ook kennen.

Het voeren van gesprekken kun je alleen maar in het echt oefenen. Zonder richtlijnen, zonder vooropgezet plan *ervaren*. Zelf struikelen en daarvan leren. Ik merk bij mezelf dat het werkelijke gesprek pas er ná gevoerd wordt. In mezelf. Ik herbeleef het en mijn intuïtie filtert wat waardevol was. Dit is het moment dat ik tot nieuwe inzichten kom. Tenzij...

De media heeft op een ander vlak ook veel invloed op het voeren van gesprekken. Ik denk aan diepgang. Als het echte gesprek in mezelf plaatsvindt - in de stilte - dan moet daar wel ruimte voor zijn. Als ik tot nieuwe inzichten wil komen, moet ik tijd nemen om te herkauwen. Niet mijn geest laten afleiden door een stroom aan andere informatie, de tijd vullen met scrollen en swipen.

Als ik mijn geest wil verrijken in het spreken met de ander, dan blijkt luisteren een levenshouding te zijn.

Mijn zomer bestond voor een groot gedeelte uit vlinders spotten.

Wat is waarheid?

Ik kan me zorgen maken om informatie. Informatie die nieuw voor me is, omdat ik het via mainstream media niet te lezen krijg. Ik weiger te geloven dat deze informatie enkel bestaat uit theorieën. Voor mijn gevoel is het wél een grijs gebied, omdat ik er weinig van af weet. Nu kan ik twee dingen doen...

Dit was de boodschap op de eerste slide van wat gedachten die ik op 6 september deelde via sociale media. Benieuwd naar mijn bespiegeling? Ik heb het samengevoegd [in een pdf-bestand](#), [klik hier](#) om het te lezen en het eventueel verder te delen.

Mijn conclusie dat God weet wat waarheid is, betekent niet dat ik nieuwe informatie nu maar links laat liggen. Integendeel. Waar dient de wapenrusting dan nog toe? *"Ik wil moedig en dapper zijn om niet weg te kijken van onrecht. Ik wil opstaan voor recht en liefde en verbinding. Ik wil goede keuzes maken als het gaat om de vrijheid van onze gezondheid. Ik wil niet zomaar tegen alle regels ingaan om 'alleen maar koppig te zijn', maar omdat ik ons welzijn voor ogen heb."* Dit citaat van Jonneke las ik afgelopen week [in haar blog 'Prikkelende puzzelstukjes'](#) (12 juni). Een blog waarvan ik wel zou willen dat iederéén het leest. Echt. Van harte aanbevolen. Jonneke heeft veel reacties op dit blog gekregen, begrijpelijk. Heel fijn ook, want zo kunnen we het gesprek voeren. Naar aanleiding van deze reacties schreef ze afgelopen week ['Tips voor leven in deze 'nieuwe wereld'](#). *"Hoe doen we dingen wel, of niet? Daar heb ik de laatste tijd veel over nagedacht, om me heen gekeken en geluisterd. Je hoeft het niet over alles met me eens te zijn, maar een ding wil ik wel van je vragen: doe dingen omdat je weet dat het voor jou écht het goede is."*

Het vuur steekt op

Jongens, jongens, jongens. Wat kun je een tijdlang vól energie zitten! Het ene na het andere puzzelstukje valt op z'n plek. Soms zo eenvoudig als het ontdekken van de perfecte cameraleens, al zat-ie zeker al een jaar in de lenzentas van mijn vader. Vind ik het niet jammer dat ik 'm niet eerder gebruikte? Ach, nee. Dit is het goede moment.

Net als de wandeling die ik op 9 september maakte door het Kroondomein. Voor het eerst bezocht ik de Kathedraal (zie foto header). Ga ik er nu over zitten balen dat ik het niet eerder gedaan heb? Welnee, nú was het perfecte moment.

Nog zoiets: op mijn opleiding wordt Microsoft Teams gebruikt. Naast theoriesessies die online plaatsvinden, kunnen we hier ook afbeeldingen en bestanden opslaan die met ons artistiek onderzoek te maken hebben. Nu ik in Teams de fantastische app OneNote gebruik om mijn procesverslag vast te leggen, krijgen docenten eindelijk inzicht in mijn manier van onderzoeken. Belangrijker nog, zelf heb ik ook veel beter zicht op mijn proces: in OneNote kan ik alle losse eindjes achterlaten en de volgende keer de draad weer oppakken.

Wat ik ondertussen begrijp door ervaring, is dat mijn reikwijdte beperkt is. Misschien ben ik wel eindeloos creatief, maar ik kan mijn denkproces niet aan honderd dingen tegelijk wijden. Resultaat wanneer ik veel dingen op m'n bordje heb: de draad kwijt, overprikkeld, moe en geen motivatie. Ik weet hoe het is om me bij tijd en wijlen apathisch te voelen. Die dalen horen erbij - welke creatieve geest is ooit gelijkmatig geweest? Des te dankbaarder kun je zijn, als je voelt dat er weer een vuurtje gaat branden. Als deze flow nog een tijdje aanhoudt, kan het maar zo zijn dat de periode tussen Impressie 10 en 11 langer duurt dan de afgelopen periode. Erg? Welnee. Er gebeuren vast een hoop mooie dingen. Die lees je in de volgende Impressie, bij leven en welzijn. Trouwens, in de vorige Impressie werkten twee muzieklinks niet. [Hier nogmaals het stuk](#) dat je met je ogen dicht moet luisteren. En [hier het nummer met harmonica](#) dat ik op Radio 4 hoorde. Een memorabel muziekmoment van de afgelopen tijd was toen ik in de auto [de ouverture uit The Barber of Seville](#) hoorde. Die kende ik alleen [van de King's Singers](#) (instant happiness). Ik hoop dat ik onbekenden in andere auto's heb aangestoken met mijn pure blijdschap die morgen.

Dankjewel voor het lezen en tot de volgende keer! Lieke

[Klik hier om deze Impressie door te sturen](#)

Copyright © 2020 Lieke Verrips, alle rechten voorbehouden.

(zodat Impressie niet weer in je SPAM belandt)

